Ara Pirineus, 23/11/20

Segueixo parlant de l'os... i de la ramaderia

És molt fàcil, gratuït i superficial parlar de reintroduir l'os quan no es té bestiar a la muntanya

MANEL FIGUERA *Professor i escriptor*

Per les opinions que he llegit, el meu últim article ha estat polèmic. Hi ha qui el qualifica de «superficial», dona a entendre que la reintroducció de l'os al Pirineu s'ha de fer sí o sí i no importa on es prengui la decisió. Home, sí que importa. **Aclareixo que estic a favor que es repobli d'ossos la nostra serralada —amb les mesures i els consensos adients—** i també de llops i d'altres predadors per contrarestar-hi, entre més objectius, la superpoblació de senglars.

Ara bé, com passa a la vida, **l'important no és el què sinó el com**. Hi afegeixo l'empatia: ficar-se a la pell d'altres, en aquest cas pagesos amb ramats. És molt fàcil, gratuït i aquí sí, superficial, parlar de reintroduir l'os quan no es té bestiar a la muntanya. No m'amoïnen els mètodes ni els sistemes, ni si a la serra de la Culebra no hi ha problemes amb els llops o a Somiedo amb els ossos —sí que n'hi ha, una altra cosa és que no se'n parli—; **a mi em preocupa el Pirineu, amb els ramaders que hi viuen** i amb els animals que s'hi deixa anar.

Afirmar que durant els segles de la transhumància es convivia amb llops i ossos és una frivolitat: e **ls llops van acabar emmetzinats amb estricnina i els ossos, reduïts a mínims**. Per què? Això és un altre debat. La realitat, però, és que els ramaders d'avui no són els de fa dos-cents anys i no tenen per què tornar a aquell sistema de vida. Sisplau, respecte per la nostra ramaderia, ja prou menyspreada; només cal recordar els despropòsits recents d'alguns boletaires.